

Γράφει ο **Μάριος Νικολάου**

Στην επίσημη ιστοριογραφία, ειδικά των αριστερών ιστορικών, το σύνθημα ‘’λαοκρατία και όχι βασιλιά’’, έχει καταχωρηθεί ως η απλή και συμπυκνωμένη έκφραση του αναγεννητικού δημοκρατικού αγώνα της αριστεράς και του ευρύτερου δημοκρατικού κινήματος. Κυριάρχησε πριν, αλλά κυρίως μετά την κατοχή και την απελευθέρωση. Ήταν αυτό που ακούστηκε βροντερά και στη συγκέντρωση απελευθέρωσης της Αθήνας από τα Γερμανικά στρατεύματα στις 18 Οκτώβρη 1944, στη διάρκεια του λόγου του Γ. Παπανδρέου στο Σύνταγμα. Τότε που αυτός, εγκαινιάζοντας τη μεγάλη σχολή των παπατζήδων της πολιτικής ανταπάντησε ‘’και εις την λαοκρατίαν πιστεύομεν’’. Αρκεί να μας πιστέψετε και να κάνουμε τη δουλειά μας με τους Άγγλους…

Λίγους μήνες νωρίτερα, στην πρώτη και μοναδική συνεδρίαση της Εθνοσυνέλευσης της κυβέρνησης του βουνού, έπαιρνε μεταξύ των άλλων εκλεγμένων και ο φιλοβασιλικός Βασίλειος (Λαλάκης) Ρούφος, που είχε διατελέσει και Δήμαρχος Πάτρας. Το ΚΚΕ τότε έκανε μια τεράστια προσπάθεια να εξασφαλίσει νομιμοποίηση με την προσέλκυση στρατηγών, παλιών βουλευτών των αστικών κομμάτων της τελευταίας βουλής πριν τη δικτατορία του Μεταξά, κληρικών, ακόμη δε και βασιλικών.

Πράγματι, ο μεν Ρούφος έθεσε το αίτημα, να μη τεθεί στη νέα περίοδο ζήτημα οριστικής αποπομπής του βασιλιά, ο δε Γιώργος Σιάντος, ηγέτης του ΚΚΕ, έσπευδε να χειροκροτήσει με ενθουσιασμό από την πρώτη γραμμή, για να σπάσει η αμηχανία και να επισφραγιστεί η επιτυχία της συνοδοιπορίας με ένα βασιλικό.

Οι εθνοσύμβουλοι χειροκρότησαν με εμπιστοσύνη στο μυαλό του αρχηγού και όχι από συμπάθεια στον φιλο-βασιλικό. Κατά τον ίδιο τρόπο που όλοι οι καπεταναίοι της αντίστασης προσκυνούσαν ένα ανύπαρκτο Τσιριμώκο, που κατάντησε όργανο των Αμερικάνων και του βασιλικού παλατιού μετά τα Ιουλιανά και την αποστασία.

Δεν έλειπε όμως η λαϊκή κρίση και ας καταχωνιάστηκε στην κομματική πειθαρχία.

Από εκείνη τη στιγμή, ένας **φανταστικός διάλογος** που αποτελούσε ταυτόχρονα ερώτημα, άποψη, αυτοσαρκασμό και φόβο, αναπτυσσόταν μεταξύ των αριστερών αγωνιστών, αστειευόμενων μεταξύ τους:

-Τι καθεστώς έχουμε λοιπόν σύντροφε τώρα;

– Μα, ”λαοκρατία και λίγο βασιλιά”!

Ας μην το συνεχίσουμε άλλο.

Όσο μικρή είναι η παραφθορά που αρκεί για την αλλοίωση ενός μαχητικού δημοκρατικού συνθήματος, άλλο τόσο μικρή είναι η απόσταση από τα λουλούδια του Αλέξη Τσίπρα στον τόπο εκτέλεσης των κομμουνιστών στην Καισαριανή και τη γενική πολιτική συμφωνία συγκυβέρνησης με την ‘’αποκαθαρμένη’’ δεξιά των ΑΝΕΛ.

Το 1989 σε εκείνο το όνειδος της συγκυβέρνησης του ΚΚΕ με τη δεξιά, υπήρξαν όχι μόνο γενναίες φωνές ανοιχτής διαφωνίας και απειθαρχίας στο ΚΚΕ, αλλά και μια ευρύτερη κατακραυγή.
Σήμερα η συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ καταπίνεται αμάσητη από την ‘’αριστερή πλατφόρμα’’ του ΣΥΡΙΖΑ και άλλους, χωρίς να λείπουν ακόμη και οι δημόσιοι έπαινοί της, με το σόφισμα ότι είναι ‘’μια αντιμνημονιακή συνεργασία, όχι ασφαλώς για αριστερή πολιτική, αλλά για μια άμεση ανακούφιση’’.
Κοίτα να δεις και μείς νομίζαμε ότι η ουσιαστική ανακούφιση και η δημοκρατική ανάταση, περνάει μέσα από την εφαρμογή μιας αριστερής πολιτικής και όχι μέσα από τους θεματοφύλακες του έθνους και του στρατού!